

Jack och jag

Av Nalle Windahl

Teater Manus

En pjäs om en societetstjej som hamnar fel i livet, blir ett offer för det höga sociala spelet och drunknar och går nästan under i det. En livsresa.

Texten är inte en färdig utformad pjäs, utan en grundplåt ur vilken en pjäs kan svarvas, enmans eller flermanna, det är upp till den som sätter upp den.

Som en ung kvinna, nyss fyllda 22, nyutexaminerad jurist, träffade jag Jack.

Det hade varit fest kvällen innan, jag hade somnat på soffan och när jag vaknade tidigt morgonen efter var det knäpptyst i hela huset. Jag trodde att det bara var jag som var vaken, så efter ett välbehövligt toalettbesök gick jag ut i köket för att hitta något att dämpa illamåendet med.

Där i köket vid köksbänken såg jag Jack, till en början, som alltid, var det utseendet som tilltalade mig, och solens första morgonstrålar som släpptes in genom fönsterna gjorde inte Jack mindre attraktiv, han nästan skimrade gyllenbrunt.

Våra läppar möttes för första gången den morgonen. En varm känsla spred sig genom min kropp och jag visste att Jack kunde få mig att må bra. Jag mådde redan bättre.

Jag gick hem ensam den morgonen, utan Jack, men kunde fortfarande känna värmen inom mig.

Andra gången jag träffade jag var i baren på en restaurant, jag skulle äta middag med en väninna från jobbet, men hon dök inte upp på avtalad tid, så jag satt i baren och väntade. Där var han, jag såg honom inte först för han stod bakom några andra, men så fort jag såg honom insåg jag att jag hade tänkt på honom och att jag längtade lite efter att åter få möta hans läppar.

Våra läppar möttes mycket riktigt för andra gången den kvällen, å först spred sig värmen i min kropp, sen blev det ett lätt rus och jag blev alldeles svag i knäna.

Även denna kväll åkte jag hem utan Jack.

I början träffades vi bara ute oplanerat, sen började jag gå ut för att träffa Jack, gick till ställen där jag visste att han brukade vara.

Jag började längta efter honom, hans gyllenbruna färg som hade varit så tilltalande i morgonljuset första gången vi träffades, hans speciella doft och sättet han fick mig att känna. Jag mådde bra med Jack, kände mig som en ny, friare människa. Med Jack kunde jag glömma min tråkiga vardag och mitt gråa färglösa liv. Allt blev så enkelt och självklart, inga regler, inga måsten, inga krav. Bara vällust, frihet och lycka.

Sen började vi träffas oftare, även hemma hos mig, och då började ångesten komma,.

Även om jag kände mig bra tillsammans med Jack visste jag att vår relation inte skulle bli accepterad av min familj eller i mitt umgänge.

Jag kommer från en fin, rik, societetsfamilj och då finns det regler för vilka relationer man ska ha, med vem, på vilket sätt, hur, var och varför. Ingen frihet.

Mitt umgänge var också från den finare delen av samhället, det övre skiktet, de fina och perfekta. Vi som ska vara för mer än andra.

I den världen passar inte min relation till Jack.

Så jag visste att den relationen inte kunde fortsätta. Men ju mer jag försökte låta bli att träffa Jack, desto oftare kände jag att jag behövde våra träffar, och desto oftare träffades vi, i hemlighet förstås.

Men hemligheter har en förmåga att spridas, även om de invigda inte avslöjar något för någon. Så även denna. Det började tisslas och tasslas och viskas i sociten. Hon den där, hon har en olämplig relation och en dag, en tidig morgon, vaknade jag av att det ringde på dörren. Jag var trött och utmattad, kvällen innan hade jag delat hemma med Jack, till långt in på småtimmarna.

Jag tittade ut genom titthålet i dörren och såg en irriterad far utanför.

Paniken grep tag i mig och samtidigt som jag tuggade i mig en banan städade jag undan alla bevis av min kväll med Jack under soffan. Sen svepte jag in mig i täcket och gick och öppnade dörren...

-”Vilken tid det tar för dig att öppna” sa far med sin barska stämma, märkbart besvärad och irriterad.

-”Jag mår inte så bra, jag tror jag håller på att bli sjuk, känner mig lite krasslig” skyllde jag på.

-”Jaha ja!” mumlade far tillsammans med något jag inte hörde.

En lång tystnad uppstod medans jag satt i soffan och var vankade runt i rummet.

-”Jag... eh... det... hmm...” far letade efter ord, det vara aldrig ett gott tecken.

-”Det florerar vissa rykten kring en viss fröken” får han ur sig, ”rykten om, ja, vad ska jag säga... ett ganska olämpligt beteende från din sida, rykten som säger att du skulle vara inblandad i tråkiga affärer”. Far var mycket bekymrad.

Jag hörde inte riktigt vad han sa, för jag satt och längtade efter Jack igen, men av någon anledning som jag inte riktigt vet, tyckte jag det var skönt att far konfronterade mig. Tårar började rinna ner för kinderna, far visste, jag behövde inte dölja något längre, inga mer hemligheter.

Jag erkände allting gråtandes mot hans axel, ja, inte allt förstås, jag berättade inget om hur Jack fick mig att känna, eller hur mycket jag längtade efter nästa gång.

Jag berättade aldrig för honom om just Jack, men sådär lite allmänt, så mycket far ville höra för att det skulle kännas på riktigt.

Sen predikade far om hur olämpliga den typen av förbindelser var och hur oroliga han och mor var för mig och hur mycket jag kunde svärta ner deras namn om jag inte genast slutade upp helt.

Han fick mig att lova ”aldrig mer” och när jag svurit dyrt och heligt svor han på att hjälpa mig att glömma ”allt det dära” eftersom han fortfarande inte ville ta så hemska och vulgära ord i sin mun.

Åter igen blev jag fars lilla flicka och han bestämde allt åt mig och fixade och donade med allt. Hela tiden hittade han på saker så att jag aldrig behövde, eller kunde, vara själv. Det var för att hjälpa mig att inse att jag inte behövde ”dom”, som han kallade Jack och hans kompisar.

Själv tog jag en paus från mitt liv, eftersom far tog alla beslut behövde inte jag göra det, ja, jag kunde inte göra det. Jag fick inte, det fanns inte plats för mig helt enkelt. Far byggde upp en kuliss åt mig och jag blev hans marionettdocka.

Far skaffade mig ”rejält och fint sällskap” – inte alls som ”dom” – nej, fina, stabila och rejäla, och rika...

Jag blev ett tomt skal med en bra och fin, välfungerande social fasad. Jag själv var i dvala, i väntan på bättre tider.

Mitt liv blev monotont, gick på rutin.

Fars kavaljerer, de han valde ut till mig, insåg antingen ganska snabbt att något inte stod rätt till, några av dem utnyttjade mig, andra sökte sig snabbt vidare, eller också var de för självupptagna för att se något annat än sin egen glänsande spegelbild.

När jag var 26 hade far hittat en kavaljer till mig som lustigt nog också hette Jack. Fars Jack var inte speciellt intresserad av relationer, han var mest intresserad av affärer. Rik var han, men även i den rika affärsmannens värld ses det som underligt att inte ha familj. Fars Jack hade precis passerat 30-sträcket och ansågs allmänt för gammal för att få vara ungtkarl, så även han var ett offer för societetens krav och regler. Men där slutade våra likheter. Han behövde en troféfru att visa upp vid sociala tillställningar, men i övrigt ville han inte ha något som helst med relationer att göra.

Ja, förutom med sin hemliga älskare förstås, för han var nämligen homosexuell, också något som inte skulle accepteras i våra kretsar. Det tog mig några år att upptäcka hans dolda sida, vilket var ungefär samtidigt som han upptäckte min relation med min Jack, men nu går jag händelserna lite i förväg.

Jag var alltså 26 och far hade fixat en kavaljer åt mig som också hette Jack. Fars Jack och sen fanns det min Jack som jag inte umgåtts med på jätte länge som jag ofta tänkte på och som hade en speciell plats i mitt inre som kändes som ett stort svart tomt hål.

Fars Jack och jag betedde oss som ett nyförälskat par och gjorde allt ett nyförälskat par förväntades att göra, utåt sett. Men så fort ingen tittade på vände vi oss båda inåt mot oss själva eftersom vi egentligen inte ville vara i relationen, men var det eftersom det förväntades av oss. Så på så sätt antar jag att vi passade ganska bra ihop.

Vår tysta överenskommelse blev att spela det sociala spelet tillsammans och sedan lämna varandra ifred att leva sitt eget liv.

Det funkade så pass bra att fars Jack vid en stor familjesammankomst ställde sig ner på knä och friade. Ett smart drag i vårt sociala spel och jag blev överrumplad till tårar av frågan. Inte för att jag vill gifta mig som alla trodde, utan för att jag inte vill spela vårt sociala spel och leva mitt liv i falskhet. Men nu gjorde jag det. Och trots tårarna svarade jag snyftande ja i den väntande tystnad som följde. Jag såg fars Jack andas ut av lättnad och alla runt bordet snyftade i glädje eller höjde sina glas i grattulationsskålar.

Fars Jack och jag utväxlade några nervösa blickar och log trevande mot varandra.

Mor blev helt tokig och hade börjat planera bröllopet innan vi hade fått in efterrätten.

Ja, far hade fått som han ville, det han trodde var bäst och det han trodde jag ville ha... att vara en trofé-hemmafru. Far var riktigt nöjd och självbelåtenheten i hans leende gick inte att miste på. Nu var jag inte längre hans last eller hans ansvar, nu var det min blivande mans jobb att underhålla mig och sörja för mig.

Jag hatade honom då, min far, men jag tyckte samtidigt om honom, han visste inget, var ett offer för socitens oskrivna regler. Men jag höll det inom mig, hatade honom av hela mitt hjärta, men spelade och log med hela ansiktet.

När fars Jack skjutsade hem mig sa han att det skulle se bra ut om jag flyttade in hos honom i hans stora lyxvilla, jag kunde få ett eget sovrum om jag ville och det skulle det vara bra om jag slutade på mitt jobb. I det ögonblicket slutade jag bry mig, jag kände jag blivit konsumerad av det sociala spel jag spelade, nu var jag för evigt förlorad i det. Men sagt och gjort, jag flyttade hem till fars Jack, till ett eget sovrum, slutade mitt jobb och började mitt liv som lyxhemmafru med ett eget American Express som fars Jack stod för. Pengar ja, det hade han. Han hade planerat det här med att ha en hemmafru, så han hade öppnat ett konto med tillräckligt pengar på för att jag skulle kunna göra av med 50 000 kronor i veckan i 10 år innan det behövdes fyllas på.

Många skulle se allt detta som ett fantastiskt liv, men för mig blev det ett fängelse med silverbestick och porslin med guldkant.

Det enda gemensamma beslut fars Jack och jag tog var att vi båda ville ha bröllopet överstökad så fort som möjligt, och en månad efter frieriet, två veckor efter sammanflyttningen och efter sista dagen på mitt jobb fann jag mig i en vit klänning ståendes med far strax innan mitt eget bröllop. För nästan alla flickor är detta kulminationen av drömmande och planering sen barnsbädd, men för mig var det en mardröm. Hade inte far stått där med mig hade jag sprungit min väg. Far märkte att jag inte var som vanligt med tog det som nervositet, så han sa, i ett försök att lugna mig:

-”Så ja, min lilla flicka, inte vara nervös nu, du gör mig och mor stolta och jag vet att mor sett fram emot denna dagen väldigt länge. Å du å jag har ju klarat av värre saker tillsammans än ett bröllop. Men nu är det Jack och du som ska axla varandra... Va? Seså, inte gråta nu...”

Jag grät inte för att jag var nervös, jag grät av rädsla för att jag skulle börja tro på lögnen, att detta var livet. Jag grät för att det fanns ett stort svart tomrum inom mig, och jag grät för att jag inte visste varför.

Men jag bet mig i läppen, torkade bort tårarna från kinderna och fick fram mot altaret, ledd av min far. Där framme stod fars Jack, jag hatade honom nästan lika mycket som jag hatade min far, men jag log med hela ansiktet mot honom. På ett sätt älskade jag honom också antar jag. För vi stod med ryggarna mot varandra, kämpades mot en gemensam krets av socitens

finaste soldater. En kamp ingen av oss hade klarat själva, men nu när vi hade den andra att luta sig mot behövde vi bara axla halva kampen var.

Därför svarade jag ja den dagen i kyrkan, därför var fars Jack ”min rätta” i det sammanhanget. Under bröllopscermonin bad jag en bön till Gud att ge mig styrka att göra något, tänkte att det borde vara en bra plats att försöka upprätta någon slags kommunikation med högre makter. På ett sätt blev jag nästan bönhörd. För efteråt på bröllopfesten, 3 år, 211 dagar och 18 timmar sedan jag sist träffade min Jack såg jag honom skymta bland gästerna, och en stund senare efter tårtan och den obligatoriska brölloppsvalsen såg jag fars Jack försvinna upp för trappan och in i ett avskilt rum tillsammans med sin best man. Då sökte jag upp min Jack och flydde ner i källaren och mina läppar mötte min Jacks läppar och jag kände den efterlängtade värmen sprida sig genom kroppen men jag insåg också att vi inte kunde fortsätta där och då, men lovade att vi skulle träffas snart igen. Mycket snart.

Efter tio dagar var vi hemma igen efter den obligatoriska bröllopsresan till något exotiskt land, jag minns faktiskt inte vilket. Det är faktiskt enda gången vi sovit i samma säng, fars Jack och jag, och vi har aldrig haft sex. Ja, när vi väl var hemma började vardagen direkt. Fars Jack började jobba igen och åkte genast iväg på någon affärsresa och jag började mitt nya liv som hemmafru till en rik man.

Hela första dagen gick jag runt i det stora huset som nu var mitt hem. Jag inspekterade varje vinkel och varje vrå. Det märktes inte att det var ett hem som en ungarl bott i. Hela huset var smakfullt inrett och spontant kände jag inte att det var något jag ville förändra.

Framåt eftermiddagen när jag var trött på att gå runt i huset och titta, hämtade jag mitt amexkort och tog ett par bilnycklar till någon fin bil som stod i garaget.

Jag kände mig lite busig och åkte ut på stan för lite shopping, i ett tappert försök att leva upp till min nya roll. Men jag hittade ingenting. Verkligen ingenting, men jag köpte en handväska och lite smycken bara för att inte komma hem tomhänt.

Helt oväntat sprang jag på min Jack, han var i en butik bredvid smyckesbutiken.

Jag bjöd hem honom, insåg att det kanske egentligen var olämpligt, men kände att det inte spelade någon roll i stundens ingivelse. Fars Jack var ju ändå inte hemma.

Vi hann knappt innanför dörren förrän våra läppar möttes igen, den underbara känsla jag kom ihåg infann sig ganska snart, och jag kände mig inte längre tom. Det kändes som om Jack och jag hörde ihop. Jag åtnjöt Jacks sällskap i tre dagar. Tre dagar som flöt ihop och inte kunde skiljas åt. På tredje dagen kom fars Jack hem och hittade mig naken i sängen med Jack vid mitt bröst. Jag blev tagen på bar gärning. Skam och oro spred sig på en sekund till varje cell i min kropp. Vad hade jag gjort? Skulle jag låta mitt fejkäktenskap gå i graven innan vi ens börjat det?

Jag satte mig upp i sängen, drog täcket över min nakna kropp och försökte dölja Jack, vågade inte titta upp för att möta fars Jacks blick.

Till min förvåning sa han inget annat än:

–”Vi har Johnssons över på middag idag. De kommer om två timmar, gör dig i ordning och sätt på dig något fint. Och vädra ut är du snäll, det luktar här inne.”

Sen stängde han dörren och gick.

En timma senare kom jag ut ur mitt sovrum, nyduschat, sminkad och klädd. Jag hade vädrat ur rummet, borstat tänderna, ätit en banan och bortstat tänderna igen.

När jag kom ner till fars Jack sa han bara kort:

–”Så där kan du inte hålla på hela tiden, du måste skaffa dig någon hobby så att du kommer ut från huset, gärna något där andra folk ser dig, det är bra för oss om även du syns i våra kretsar utanför huset.” Sen sa han inget mer och vi pratade aldrig om det igen.

Jag kände mig billig och skämdes över vad jag gjort och hur jag betett mig, så jag kände mig skyldig att försöka göra fars Jack till lags. Men ändå kunde jag inte låta bli att tänka på min Jack som fortfarande fanns gömd i mitt sovrum.

Middagen med Johnssons passerade smärtfritt. Männerna snackade affärer, vi kvinnor babblade på om ditt och datt, det sociala spelet i sin fulländning.

Fru Johnsson frågade om jag ville följa med till tennisklubben och spela tennis med henne någon dag. Fars Jack verkade ha öron stora som en elefant, för han flikade direkt in i våran dialog och sa:

-”Vilket bra förslag, visst älskling?”

Sagt och gjort, vi bestämde två dagar senare, på parkeringen utanför tennisklubben. Senare under kvällen bestämde vi träff redan dagen efter för att shoppa träningskläder, rack och vad annat jag skulle behöva.

Det sociala spelet hade lagt i ytterligare en växel, jag fortsatte att åka med, rädd för vad som skulle hända om jag hoppade av i farten.

När mitt nya liv hade rullat på i ett år kom första stora överraskningen.

Jag skulle ha åkt på en weekend till Paris med några av tjejerna från tennisklubben, men i sista sekunden hade den ställts in för att en av tjejerna nyss fått besked om att hon var gravid.

Det var startskottet för en babyboom i vår krets.

Istället för att åka till flygplatsen åkte jag hem igen. När jag körde in bilen i garaget såg jag att både fars Jack och hans bästa kompis bilar stod parkerade utanför.

Jag gick in, det var helt tyst i huset, så jag gick upp med väskorna på mitt rum och la mig på sängen och slumrade till.

Jag vaknade till en stund senare av höga skratt och tjut.

Försiktigt smög jag mig ut från mitt sovrum och tittade nyfiket ner över trappträcket.

Där nere såg jag fars Jack och hans bästa vän springa runt och jaga varandra helt nakna. De hamnade ovanpå varandra i soffan och skrattade hjärtligt innan de omfamnade varandra och möttes i en passionerad kyss.

Många puzzelbitar föll på plats, nya frågetecken poppade upp och sakta, sakta smög sig ett hopp om att vårt hem skulle kunna bli en fristad att andas ut i, där vi skulle kunna vara oss själva utan att någon behövde döma oss.

Samtidigt insåg jag att det inte skulle fungera att leva så, för om man fått leva fritt en stund, varför skulle man krypa tillbaka in i fångenskap?

Hoppet kvävdes där uppe på trappavsatsen innan det hade hunnit rota sig.

Jag ser fars Jack älska med sin älskare och kan inte låta bli att avundas älskaren lite, men det är härligt att se fars Jack fri och avslappnad, en person jag tidigare aldrig mött.

Jag blir upptäckt mitt i deras älskog och en pinsam tystnad lägger sig i huset. Jag inser att jag inkräktar i deras privata liv och tassar tillbaka till min egen kammare.

Då börjar jag längta efter min Jack. Sista året hade jag träffat honom ganska oregelbundet, ibland inte på några veckor, ibland tre gånger samma vecka, men nu längtade jag efter honom.

Jag vågade mig inte ut ur mitt rum förrän dagen efter, då var huset tomt.

Fars Jack träffade jag inte förrän några dagar senare, å då hade jag redan hunnit träffa min Jack.

Vi talade inte om vad jag sett, fars Jack och jag, inte förrän det var dags för nästa stora överraskning.

Ett halvår efter första överraskningen sa fars Jack att vi kanske skulle skaffa barn.

-”Vaddå?” sa jag. ”Vad skulle vi?”

Han berättade att han redan träffat en duktig läkare som jobbade på en klinik med provrörsbefruktning som specialitet. Jag blev helt ställd, men han ville att jag skulle fundera på det innan jag svarade. Han sa att det förväntades av oss. Vid det här laget hade jag regelbundet börjat träffa min Jack och några av hans vänner. Jag kände hopplöshet och frustration över mitt liv, och när jag träffade min Jack, eller någon av hans vänner kändes det alltid bättre. Jag mätte bra och kände inte att livet var så tungt och svårt.

Efter varje gång tänkte jag att det var sista gången, att jag inte kunde fortsätta leva mitt liv genom min Jack, att jag var tvungen att ta kommando över situationen och börja leva mitt eget liv, ett liv som varit på paus och styrts av andra tillräckligt länge nu. Men dagen efter var jag tillsammans med min Jack igen, eller någon av hans kompisar och allt återupprepade sig igen.

Så nu när fars Jack föreslog att vi skulle skaffa barn tillsammans, genom provrörsbefruktning kände jag först att jag bara ville skrika, vad tänkte han med? Men när det fick sjunka in lite tänkte jag att det kanske var precis det här som skulle vara avsatsplankan för att jag skulle kunna komma igång och leva mitt liv. Från att först aktivt vara styrd av far och sedan passivt styrd av fars Jack, kanske detta, att få barn, skulle få mig att börja ta kontroll på mitt eget liv. Även om jag är den första att erkänna att inte ens i min vildaste fantasi kunde se mig själv bli mamma.

Men jag bestämde mig samma kväll och tog ett hejdundrande farväl av min Jack och hans kompisar, dagen efter var jag inte människa förrän framåt kvällen och då ringde jag till fars Jack och berättade att jag funderat på det och att jag ville att vi skulle få barn.

Redan nästa dag hämtade fars Jack mig tillsammans med sin bästa vän, eller ja, sin älskare, de kände inte att de behövde dölja sin relation för mig längre, å tillsammans åkte vi till läkaren. I bilen berättade fars Jack för mig att de båda två hade donerat spermier och att vem som helst av dem kunde bli den biologiska fadern, men att fars Jack skulle vara den officiella fadern på papper.

Ja, ja, tänkte jag, det skulle ju inte spela någon större roll vem som var den riktiga pappan, det skulle ju ändå inte vara min älskade Jack.

När vi kom till doktorn bokade vi först in datum för att extrahera några ägg och sedan tid för insiminationen. Han berättade alla delar av ingreppen och hela proceduren och gav mig massa statistik på graviditeter osv.

Jag började då inse storheten och allvaret i mitt beslut så jag lyssnade inte så noga eftersom diverse känslor svämmade över mig. Först efter besöket kom jag till sans igen och fann mig åter i bilen, nu bara med fars Jack och en burk tabletter i handen.

Eftersom jag inte kom ihåg vad det var för några tabletter tittade jag frågande på fars Jack och höll fram pillerburken.

-”För att öka din fertilitet” sa han kort, ”och ingen alkohol undertiden!”.

Nu började en intensiv renlevnadsperiod för mig, äta rätt, motionera, käka mina tabletter, sova mycket, allt för att ge min kropp den bästa förutsättningen för att bli gravid. Efter andra insiminationen började illamåendet ganska snart, och jag kände en förändring i min kropp. Fars Jack behandlade mig som en ömtålig porslinsdocka och jag höll min Jack utanför hela processen. Det var bäst så, för alla, intalade jag mig, men visste innerst inne att det var ett uppehåll som inte skulle vara för evigt.

En nio månaders väntan började, en väntan som tog slut efter tre månader när jag fick ett missfall. Jag hade inte ens börjat få någon mage än...

Fars Jack började genast och metodiskt bearbeta mig för att hoppa upp i hästsadeln igen, direkt efter jag fallit av. Hans ord blev snart som ett mantra för mig i mitt sorgearbete.

Ett halvår senare var jag gravid igen. Den här gången behandlade även jag mig själv som en ömtålig porslinsdocka och vågade inte bygga upp några förväntningar.

Fars Jack och hans älskare, som nu nästan hade flyttat in hos oss, passade ständigt upp mig och lydde min minsta vink. Jag kände mig som en prinsessa med två manliga slavar till mitt förfogande.

Omgivningen sa hela tiden till mig hur bra jag hade det, vilken tur jag hade haft som träffat fars Jack. Hela situationen gjorde att jag började tro på lögnerna.... Jag började nästan tro på att det var jag och fars Jack, att vi skulle bli lyckliga föräldrar, sagan runt mig blev min sanning.

Mitt gamla liv, min Jack, begravdes inom mig, jag ville så gärna vara prinsessan i luftslottet runt mig. Men efter nio månader och en fysiskt jobbig förlossning så gick luften bokstavligen ur luftslottet... Den uppmärksamheten och ömheten som riktats mot mig när jag var gravid, riktades nu mot det skrynkliga lilla skrikande knytet som kommit ur mig, jag var som bortglömd i min fars Jacks värld.

Min reaktion som nybliven mamma borde ha varit lycka, men jag hatade det lilla krypet, föraktade henne. Det var hon som hade tagit ifrån mig min prinsesskrona! I min förtvivlan sökte jag det enda trygga sällskap jag kände till, min Jack! Han ställde troget upp, fyllde mitt tomma skrikande bröst med värme och tillhörighet. Jag var hemma igen!

En liten röst inom mig ropade att något var fel, den ropade att jag skulle älska min dotter, men jag dämpade den rösten när jag umgicks med min Jack.

Jag sa aldrig något om Emma, jag ville inte att min Jack skulle veta, jag ville ha min Jack ifred, någon som var bara min. Jag var rädd att om jag berättade, att allt skulle förändras, så jag behöll min relation till min Jack som den alltid hade varit, oförändrad och bara min. Den relationen, det livet, lämnade ingen plats åt en liten skrikande sak, i det livet var jag prinsessan, det var jag som...

Där fanns ingen skrikande skitunge som var i vägen och stödre hela tiden med sitt konsanta behov av uppmärksamhet.

Fars Jack blev kall mot mig, skärmade av mig från Emma, tillslut fick jag inte ens komma i närheten av henne. Innan hon hade fyllt ett hade fars Jack sparkat ut mig från huset. Jag blev både arg och ledsen och ville göra allt för att skada fars Jack. Jag ringde runt och sa till folk att han var bög. De sa att de redan visste och alla verkade arga på mig, alla i sociten vände mig ryggen. Till och med mina föräldrar. Eller ja, pappa vände mig ryggen och mamma hade nog inget annat val än att lyda honom. Jag var utblottad, lämnad ensam, min Jack var min enda tröst och mitt enda sällskap. I hans sällskap kände jag mig älskad och jag tänkte; skit i världen, den skiter ändå i mig.

Jag bodde i en av fars Jacks lägenheter mitt i stan, å en dag traskade han in med en advokat i följe. Jag förstod genast att det var skilsmässa på gång. Jag skulle få behålla lägenheten jag nu bodde i och mot en större summa pengar ville de att jag skulle överlåta vårdnaden av Emma till honom och ett löfte om att jag skulle hålla mig borta från båda... Jag skrattade dem i ansiktet och frågade var jag skulle skriva på...

Bara sådär var jag nu formellt barnlös och helt fri. Pengar hade jag obegränsat kändes det som. Bara mina... Jag började åter igen känna mig som en prinsessa, fast som en vaken Törnrosa, ensam i mitt stora slott med allt vackert runt om mig, utan någon att dela det med. Vilka skitstövlar alla var, överge mig och välj henne framför mig... hon med två pappor, ingen mamma...

På årsdagen av undertecknandet av papperna firade jag och min Jack extra hårt och vi skrattade, tjoade och tjimmade som aldrig förr, plötsligt insåg jag att jag inte pratat med någon annan än min Jack i nästan ett år...

Jag pratade aldrig med de jag handlade av, telefonen var ständigt tyst, jag undvek grannarna... ja, jag hade inte pratat med någon på ett år...

Min värld rasade samman med insikten, luften gick ur mig och jag satte mig i soffan och grät... Jag insåg hur ensam jag var... jag bestämde mig för att dö, aldrig resa mig ur soffan, bara ligga i den tills jag tynat bort.

Jag lyckades nästan, men min längtan efter mig Jack blev för stor att jag inte bara kunde ligga kvar i soffan... min Jack var min räddning... När jag lämnade lägenheten visste jag inte hur länge jag hade legat i soffan och väntat på att dö. Eftersom jag tyckte synd om mig själv hade jag hoppats på några veckor, tio dagar minst, men det hade bara gått tre... Så det var i besvikelsens tecken jag återsåg min Jack igen... efter tre dagar... Jag vågade som vanligt inte prata med någon eller möta andras blickar, men jag började fantisera om att prata med andra

människor... Jag ville ringa min mor, slog hennes nummer flera gånger, men la på luren innan någon hann svara, rädd just för att någon skulle svara.

Efter någon månad med påringningar sa en automatiserad röst att numret hade uppfört och att hänvisning saknades. Jag hade än en gång blivit avskuren från min familj. Jävla pappa, en gammal tjurig dinosaurie med stolthet upp över öronen, stolthet som dränkt och kvävt hjärtat och det sunda förnuftet... Jag hade inte blivit den mönsterdotter han velat ha, därför platsade jag inte i hans liv!!!

Jag insåg att jag saknade mänsklig kontakt, så jag började gå ut på exklusiva ineställen i utmanande kläder och bjuda ut mig till män i pappas ålder, till hans kolleger i styrelserummen, inte för att jag visste om någon av dem faktiskt jobbade med min far, men det gjorde det samma... De fyllde mig... jag utnyttjade dem, de utnyttjade mig... Jag blev en lyxtröfé för dessa äldre män. Jag blev en prinsessa igen, fick massor av uppmärksamhet. Detta till trots fortsatte min relation till min Jack precis som vanligt, opåverkad av mitt nya liv. Efter ett tag hade min beundrarskara av äldre män växt till en lång rad och de nästan slogs om mig, fast inte med sparkar och slag, utan med penna och checkhäfte. Slagfältet var offentligt, på de dyraste restauranterna, i de finaste och mest exklusiva butiker, för dem var jag exklusiv underhållning, för mig var de undersåtar som berättigade mig min prinsesstatus. Redan efter några månader gick det över styr. Från att inte ha pratat med någon på ett år till att vara påpassad dygnet runt, utan fristad, blev det för mycket.

Jag hade rusat ut i världen igen, rakt in i en vägg av sociala kontakter, en vägg som rasat över mig och höll på att kväva mig.

Jag fann ingen annan utväg än att bryta med världen igen och krypa undan tillsammans med min Jack, min trogna följeslagare...

Men den här gången fick jag kämpa för min ensamhet. Mina undersåtar tyckte sig fortfarande ha rätt att söka upp mig, men jag vägrade dem, många blev arga, kallade mig för saker som jag förmodligen förtjänade, men till sist var det bara jag och min Jack kvar i världen igen. Min reträtt gav mig insikten att jag skulle förbli ensam resten av livet, en nedslående insikt, men en insikt som jag accepterade och bestämde mig för att leva med.

För första gången i mitt liv bröt jag med Jack helt frivilligt. Jag behövde all kraft till mig själv, fundera över mitt liv, sörja över det som hänt mig, men acceptera det och gå vidare. För mig kändes förvandlingen som om den var över en natt, men det var säkert små insikter under en lång period, men jag föddes som en ny människa.

Jag började läsa, lyssna på musik, skriva och resa. Jag läste historia, följde i dess spår till London, Paris, Rom, Berlin, S:t Petersburg och ja, nästan världen över. Jag kände att jag växte som människa, blev en ny kvinna, en lärd kvinna med nästan akademisk nyfikenhet som glödde i mig.

En kunskapens törst fyllde mig, och jag upptäckte att den svar svårsläkt.

Mitt läsande och mina resor föll mig flytande i nästan två år och hela tiden sökte min blick bortom horisonten, bakåt i tiden, långt bakåt...

När jag väl kom hem igen kom dock min egen historia ikapp mig...

Den nyvunna styrkan jag hittat i mitt nya jag rasade samman när jag var på väg hem från flygplatsen. Jag åkte förbi mina föräldrars hem, utanför stod mor och far... och Emma!

Först i det ögonblicket förstod jag vad jag hade valt bort... min egen dotter... hon hade vuxit och blivit en stor flicka nu, en riktig prinsessa... Jag såg dem bara i några sekunder, men de sekunderna etsade sig fast hos mig, och satte en kil i den fasaden jag hade byggt.

Från den stunden visste jag att jag aldrig skulle bli hel utan att vinna tillbaka min familj och min Emma...

I flera veckor försökte jag koma i kontakt med mina föräldrar, med fars Jack, till och med med fars Jacks advokat, men alla vände mig kallt ryggen... igen...

I den sorgsna insikten föll jag tillbaka i gamla mönster, jag träffade min Jack igen.

I samma stund som jag träffade honom visste jag att jag också vände ryggen åt att återförenas med Emma, och det smärtade, men jag hade inget annat val, vad jag än gjorde så smärtade det. Status Quo. Jag tackade högre makter för de sekunderna jag fått sett Emma, samtidigt som jag förbannade dem. Hade jag inte sett henne den dagen hade jag kunnat fortsätta leva ensam i min nyskapade värld, om än falska värld. Men nu fick jag istället leva mitt liv och ta konsekvenserna för de val jag gjort, fortsätta som ett svart får i familjens ögon, utan hopp om försoning.

Dessa känslor föranledde en ny instängd period med mig och min Jack som ensamma bundsförvanter mot resten av världen. Hur lång perioden var vet jag inte, men en dag, som en skänk från ovan ringde det på dörren... Min mor...

Först kom ilskan, sen likgiltigheten och tillslut tårarna... och ingenting är så värmande och förlåtande som att gråta i sin mors famn. Hon stannade hos mig hela dagen och vi grät och pratade om vartannat, på kvällen var jag helt slut och min mor stoppade om mig innan hon gick.

När jag vaknade på morgonen visste jag inte om jag drömt alltihop, men när jag kom ut i köket förstod jag att det faktiskt hade hänt, för på bordet låg en lapp med ett telefonnummer. Jag visste inte vart numret gick och vågade inte ringa det på en gång, för jag ville hålla kvar ögonblicket så länge som möjligt. Utan att veta vad det var för dag slog jag numret och kom till en telefonsvarare som hälsade mig välkommen till en klinik för alkoholister. Rösterna berättade att växeln hade stängts på helger men hänvisade snällt till ett journummer. Jag kände mig överrumplad, skulle jag ta det som en förolämpning eller som en mors välvilja? Hela dagen gick jag å sneglade åt Jacks håll och visste inte hur jag skulle bete mig. Hade han och jag en osund relation?

Framåt kvällen längtade jag så mycket efter honom att jag inte kunde tänka på något annat. Dagen efter vaknade jag med insikten min mor givit mig. Jag är alkoholist. Innan jag ens känt efter om jag var hungrig kastade jag mig på telefonen. Som besatt av en ande ringde jag kliniken, min exorcist och väntade mig att någon skulle svara, men det var telefonsvararen igen. Det var tydligen söndag eftersom telefonsvararen svarade för andra dagen i rad. När maskinen mekaniskt läste upp telefon nummert till jourtelefonen började jag leta efter papper och penna. Det tog mig för lång tid att hitta och jag blev tvungen att ringa igen, nu beredd med papper och penna... då var det någon som svarade! Eftersom jag inte var beredd på det låste sig talförmågan och jag fick inte ur mig något. Vad skulle jag säga? I panik la jag på luren. Efter bara en liten stund ringde det på telefonen... det var kliniken som ringde upp, tydligen vana vid att folk i min sats la på luren i örat på dem.

Det var tjejen i andra ändan som förde samtalet. Hon frågade vad jag hette, mitt personnummer osv. Sen berättade hon att alla arrangemang var färdiga, det enda jag behövde göra var att komma till kliniken.

Jag skulle inte packa något sa hon, och erbjöd sig till och med att ringa en taxi åt mig. Det kändes som jag bara svarade ja på allting och mindre än en timma efter vi lagt på luren ringde det på dörren.

Det var en lång och välbyggd man som kommit för att hämta mig, lugn som en filbunke och artigare än den artigaste gentlemannen, men med en stor portion av varm humor. Han fick mig genast att slappna av och skratta.

Vi pratade under färden, egentligen om ingenting, men det var skönt, det tog tankarna bort från vad som väntade när jag kom fram.

Inskrivningen på kliniken liknade telefonsamtalet väldigt mycket, jag satt bara och svarade ja till det mesta, sen blev jag visad till ett rum med en säng, en fotöjlj, en tom bokhylla, ett skrivbord och en liten toalett med dusch.

Redan efter första veckan hade jag vant mig vid rutinerna på kliniken.

Gå upp på morgonen, äta frukost, gå på gruppsession, där vi alla som var intagna på kliniken fick sitta i grupp och prata, ledda av en psykolog. Sen var det lunch och efter det var det egen session blandat med "läxor" som vi uppmuntrades att ta itu med på egen hand, avskilt från de andra. Sedan middag på kvällen och sen läggdags.

Jag hade gått från att vara en prinsessa till att vara ett barn igen, vilket var skönt på ett sätt, men väldigt frustrerande på ett annat.

Efter att ha varit där en månad förstod jag inte längre varför jag var där, okej att när jag och min Jack umgicks flödade det sprit från alla håll och kanter, men det var så sällan och det var inte alls som några av de andra intagna beskrev, inte ens i närheten av vad de beskrev, men efter ytterligare någon månad gick det upp för mig... min Jack var ingen person... min Jack, min älskade Jack var i själva verket Jack Daniels, vår relation var skapad i mitt huvud, min Jack hade aldrig funnits, han hade aldrig varit verklig. Min Jack hade jag skapat som en ursäkt för mig själv. Han hade blivit min livslögn. Då förstod jag äntligen varför jag var på kliniken och det var först då min behandling började på riktigt. Tiden innan, sakerna jag gjort hade bara varit steg för att nå denna insikt.

Insikten kom som en blix från klar himmel en eftermiddag när jag satt ensam på en bänk i trädgården på baksidan av kliniken. Jag satt och tittade på ett par unga fåglar, de flög runt och lekte med varandra, det kändes som det var första gången de träffades. Det fick mig att tänka tillbaka på mitt första möte med min Jack. Hur jag gick in i köket den morgonen efter festen. Då såg jag en flaska Jack Daniels stå på köksbänken bredvid fönstret. Morgonsolen lyste in och träffade den drygt halvfulla flaskan och ett bärnstensfärgat skimmer omgav flaskan. Jag öppnade korken och förde flaskan till läpparna, när jag långsamt klunkade i mig innehållet kändes det som tiden stod stilla, jag gjorde något förbjudet, värmen som spred sig i bröstet kom både från alkoholen och från min frigörelse. I det ögonblicket kände jag mig för första gången fri från kravens bojar som jag hade fått hemifrån. Det blev min värld, min egna värld. Så här i efterhand kan jag tänka att det kanske inte var så lyckat, men det går ju inte att ändra på nu, så här i efterhand. Resan till tillfrisknandet från denna insiktspunkt gick ganska fort. Väl utskrivna från kliniken fortsatte jag som stammis hos AA. Där går jag än idag och kommer aldrig att sluta.

Idag är min dotter Emma en stor flicka, vi hittade tillbaka till varandra efter några år. Min far har nog aldrig riktigt förlåtit mig, han är för stolt. Men jag träffar honom och mamma ofta, och mamma är ett enormt stöd.

Det här är min historia, om mig, fars Jack och min förälskelse i Jack Daniels. Med lärdomar från mitt förflutna blickar jag framåt, en dag i taget, varje dag är en liten kamp. Varje gång måste jag vinna, fly undan min Jack, för han ropar på mig ofta, jag hoppas en dag att jag kan lära mig att inte höra, eftersom jag redan slutat lyssna.

Mange, den här är till dig och mig!